

Ι΄ Λουκά: «Ευχαριστιακή Αφή Σωτηρίας» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Δεκάτη Κυριακή του Λουκά και όλο και πλησιάζουμε την μεγάλη εορτή των Χριστουγέννων. Ο Κύριος της Δόξης στην σημερινή ευαγγελική περικοπή πάλιν και πολλάκις συμπεριφέρεται ως Παγκόσμιος Ιατρός Ψυχών τε και Σωμάτων.

Ο Χριστός βρίσκεται σε μια Ιουδαϊκή συναγωγή και διδάσκει τον καινούργιο Νόμο που έφερε η σάρκωσή του. Εκεί ευρίσκεται και μια ταλαίπωρη γυναίκα η οποία πάσχει από δεινή ασθένεια, τόσο ψυχική όσο και πνευματική. Είναι καμπουριασμένη, «συγκύπτουσα», σε σημείο να μην μπορεί να σηκώσει το κεφάλι της να δει τον ουρανό. Και δεν την έφθανε αυτό ήταν και υποδουλωμένη στο πνεύμα το ακάθατο του διαβόλου.

Η γυναίκα παρά την κακή της σωματική και ψυχική κατάσταση ελπίζει στο Θεό, γι΄

αυτό και την συναντάμε στη συναγωγή να ακροάται τον λόγο του Θεού. Εκεί λοιπόν την συναντά ο Ιησούς και την σπλαχνίζεται σφόδρα απελευθερώνοντάς την από τα δεσμά του παμπονήρου. Έπειτα από την ψυχική αποκατάσταση, της δωρίζει και την σωματική της Υγεία. Είναι πολύ σημαντικό ότι σε πολλές περιπτώσεις ο Ιησούς θεραπεύει πρώτα το Πνεύμα και έπειτα το Σώμα. Πράγμα που μας υπενθυμίζει το πόσο σημαντική είναι η ακεραιότητα και των δύο στοιχείων (σώματος και ψυχής).

Τα χέρια του δημιουργού αγγίζουν την ασθενική γυναίκα και την θεραπεύουν. Τα χέρια της Ζωής όλο και σκορπίζουν ζωή. Τα χέρια που δημιούργησαν την ανθρώπινη φύση είναι τα πλέον ικανά για να την διαχειριστούν όταν βρίσκεται σε άσχημη κατάσταση. Τα χέρια του Χριστού αποδεικνύονται τα μόνα αλάνθαστα ιατρικά χέρια που ό,τι αγγίζουν το αποκαθιστούν.

Αυτό το άγγιγμα είναι που χρειάζεται ο κάθε άνθρωπος, που νοητά δεν μπορεί να ανορθώσει το κεφάλι να δει τον Θεό. Η συγκύπτουσα γυναίκα δια της αφής του Θεανθρώπου βρίσκει την υγεία της. Έτσι και ο κάθε ταλαιπωρημένος σημερινός άνθρωπος ζητά και αναζητά ένα τέτοιο άγγιγμα που να τον αναστήσει από τα ψυχικά και τα σωματικά του τραύματα.

Και βέβαια η θαυματουργός χείρα του Θεανθρώπου δεν έπαυσε να αγγίζει τις ψυχοσωματικές οντότητές μας. Αυτό το σωτήριο θαυματουργό άγγιγμα του μεγάλου σωτήρα της ανθρωπότητας συνεχίζει να επιτελείται ανάμεσά μας όμως μυστηριακά. Τα μυστήρια της Εκκλησίας γίνονται τα μέσα με τα οποία παροντοποιείται ο Χριστός ανάμεσά μας. Δια των μυστηρίων μας αγγίζει και τον αγγίζουμε μεταδίδοντάς μας την Ζωοποιό του Ενέργεια.

Η Θεία Ευχαριστία ως το αποκορύφωμα των μυστηρίων γίνεται ο τρόπος με τον οποίο αγγίζουμε το «πανάσπιλον» και «πανακήρατον» σώμα του δεσπότη Χριστού. Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστικές για αυτή μας την διαπίστωση οι ευχές της Θείας μεταλήψεως που καλούν τον κάθε πιστό να «προσέλθει» και να αγγίξει το σώμα του Κυρίου. Βέβαια αυτή η Κοινωνία και Αφή του Χριστού δεν έχει άλλο στόχο από το να Καθαρίσει, να Λαμπρύνει, και να Εξαγιάσει «τον προσερχόμενον και απτόμενον».

Από την άλλη δια της Ευχαριστιακής αφής του Κυρίου δεν πραγματώνεται αυτόματα και μαγικά ο Αγιασμός του ανθρώπου. Καθότι κανένα μυστήριο δεν ενεργεί μαγικά. Ο Κύριος μας αγγίζει δια της Θείας Ευχαριστίας αλλά εξαρτάται από την προσωπική και εσωτερική κατάσταση του καθενός για το αν θα προβεί σωτήριο ή μη το άγγιγμα.

Στην ευαγγελική περικοπή η στάση των Ιουδαίων μόλις επιτελέστηκε το Θαύμα της Αφής είναι πέρα για πέρα Θεσμική. Δηλαδή προσκολλημένη στο Θεσμικό Τυπικό που δεν επέτρεπε την οποιαδήποτε δραστηριότητα και δη θαυματουργική την ημέρα του Σαββάτου. Μια παρόμοια Θεσμική και μόνο προσέγγιση προς το μυστήριο της Αφής του Χριστού την Θεία Ευχαριστία δεν μας θεραπεύει ούτε μας αγγίζει. Ο Χριστός πολεμά την στείρα θεσμοποίηση και ζητά την μετάβαση προς την Ουσία. Δεν θέλει τον τυπολάτρη και τον υποκριτή καθότι αυτά τα υπερβαίνει η «Καινή» του Διαθήκη προς την ανθρωπότητα.

Συνεπώς για να ζήσει κανείς το μεγαλείο του αγγίγματος, που δέχτηκε η συγκύπτουσα γυναίκα του σημερινού ευαγγελίου, χρειάζεται να ετοιμαστεί ώστε να ανορθωθεί και να αναστηθεί δια της Θείας Ευχαριστίας. Απαιτείται η συνειδητή και χαρισματική μετοχή στη Θεία Ευχαριστία ώστε να μην αντιγράψουμε Ιουδαϊκές «Τυπικίστικες» νοοτροπίες. Γι' αυτό μιας που πλησιάζουν τα Χριστούγεννα ας αγωνιστούμε τον «καλόν αγώνα» όσο καλύτερα μπορούμε ο καθένας ξεχωριστά ώστε να δεχτούμε μέσα μας το άγγιγμα του Θεανθρώπου Χριστού της Βηθλεέμ.